

Jednou v pátek, na jaře roku 1972, právě když se kněz v kostele sandefjordského kostela chystal zamknout, se objevila zvláštní návštěva, která ho přiměla, aby se ve svém úřadu zdržel o chvíli déle.

Tu mladou ženu nikdy předtím neviděl, ale mladíka znal velmi dobře. Byl to nejstarší syn nejoblíbenějšího občana ve městě, rejdaře, který patřil nejenom k nejbohatším mužům v zemi, ale také k nejštědřejším donátorům církve. Díky jeho daru mohl před deseti lety v kostele vzniknout mimo jiné velký hrubě tesaný mahagonový oltářní obraz, na kterém sochař Dagfin Werenskiold ztvárnil sedmnáct scén z Ježíšova života. Kněz byl na obraz nesmírně hrdý.

Mladý pár měl velmi zvláštní přání. Chtěli se vzít a chtěli, aby je kněz oddal ve vší tichosti. Na tom by vlastně nebylo nic divného, ale veškeré ostatní detaily mu připadaly tak zvláštní, že si na chvíli myslel, jestli nejde o nějaký žert. Ale dobře starého rejdaře znal, věděl, že je silně věřící a velmi konzervativní, a nakonec pochopil, že to mladí myslí vážně. Rejdař v poslední době hodně stonal a povídalo se, že má smrt na jazyku. Mladík, který tu teď před ním sedí, brzy zdědí obrovské bohatství, ale otec si stanovil jednu podmínku – do rodiny se nesmí dostat žádná cizí krev a žena, kterou si jeho dědic zvolí za manželku, nesmí v žádném případě mít děti z předchozích manželství. A v tom vězel ten problém. Žena, do které se rejdařův syn zamiloval, měla bohužel už děti z dřívějšíka. Dvouletou dcerku a čtyřletého syna. Děti musí zmizet a kněz má zařídit, aby žena měla před starým pánem požadovanou pověst. Šlo by to nějak zařídit?

Naplánovali to takhle: mladý muž má vzdálenou příbuznou v Austrálii a ta souhlasila, že se o děti postará, dokud se to všechno formálně nevyřeší. Tak na rok, na dva a pak si je zase vezmou zpátky. Možná starý rejdař dokonce opustí tenhle svět i dřív... Co

si o tom kněz myslí? Dokázal by se s takovou věcí srovnat? Mohl by jim pomoci tuhle situaci vyřešit?

Kněz předstíral, že se nad tím zamýšlí, ale ve skutečnosti se už rozhodl. Obálka, kterou před něj mladý muž diskrétně položil na stůl, byla dostatečně tlustá. A proč vlastně odpírat pomoc mladému páru v nouzi? Požadavek starého rejdaře je stejně dost nerozumný, ne? Kněz pár zasnoubil a za necelý týden je při soukromém obřadu v rodinném kruhu před pestrobarevným oltářním obrazem oddal.

Necelý rok poté, v lednu 1973, navštívila kněze v jeho kanceláři mladá žena samotná. Byla evidentně rozrušená a řekla mu, že netuší, na koho jiného by se měla obrátit. Něco tu totiž nehraje. Děti se jí vůbec neozývají. Měla dostávat fotografie, dopisy, ale nic nepřicházelo, nevěděla o nich vůbec nic, dokonce, ano, dokonce začínala pochybovat, zda ta příbuzná v Austrálii vůbec existuje. Vyprávěla také, že muž, za kterého se provdala, vůbec není takový, za jakého ho měla. Už si spolu nepovídají, ani nespí v jedné ložnici a on má různá tajemství, hrůzná tajemství, věci, které nedokáže ani vyslovit a ani si na ně netroufá pomyslet. Nemohl by s tím kněz něco udělat? Kněz ji uklidnil a řekl, že to by samozřejmě mohl, bude o tom trochu přemýšlet. A požádal ji, aby se za ním zastavila za pár dní.

Druhý den našli mladou ženu mrtvou. Skončila zaklíněná za volantem svého vozu v propasti hned vedle luxusní rezidence rejdařské rodiny na ostrově Vesterøya nedaleko centra Sandefjordu. V novinách naznačovali, že řídila pod vlivem alkoholu, a policie případ uzavřela jako tragickou nehodu.

Kněz zajistil pohřeb a hned poté se rozhodl, že mladého rejdaře navštíví. Popravdě mu vypověděl, že den před tou nešťastnou událostí ho mladá žena navštívila a strachovala se o své děti. Že měla dojem, že něco není tak úplně v pořádku. Mladý rejdař poslouchal a přikyvoval a pak knězi objasnil, že jeho žena byla bohužel v poslední době vážně nemocná. Brala léky a hodně pila. Sám kněz přece viděl, jak tahle tragédie dopadla. Potom napsal na papírek cifru a lístek posunul po stole. Není tohle město knězi vlastně trochu malé? Nebylo by lepší sloužit Bohu někde jinde?

Možná třeba někde blíže hlavního města? Za pár minut se shodli na podrobnostech. Kněz vstal a bylo to naposledy, co vlivného mladého rejdaře spatřil.

    Za několik týdnů už měl sbaleno.

    A v Sandefjordu se už v životě neukázal.

Holčička ležela pod dekou na pohovce a ani nedutala. Čekala, až ostatní děti usnou. Rozhodla se. Stane se to dnes v noci. Už se nebude bát. Nebude čekat. Bylo jí sedm a brzy bude velká. Uskuteční to, jakmile se trochu setmí. Nevzala si prášek na spaní, jenom ho schovala pod jazyk a tam ho nechala. Dokonce i v tu chvíli, když tetě Julianě ukazovala, jak ho pěkně spolkla.

„Ukaž.“

Vypláznout jazyk.

„Šikovní holka. Další.“

Její bratr to tak dělal dlouho. Od chvíle, co ho zavřeli do toho sklepa. Dělal to tak každý večer. Jen schoval prášek pod jazyk a nepolkl ho.

„Ukaž.“

Vypláznout jazyk.

„Šikovný kluk. Další.“

Tři týdny dole v temnotě za to, že se nechtěl omluvit. Všechny děti věděly, že neudělal nic špatného, ale dospělí ho tam stejně zavřeli. A od té doby byl jiný. Jenom schovával prášek pod jazykem a nepolykal ho a ona jej v malátné ospalosti z léku, který sama spolkla, vídala, jak se jako stín krade z místnosti a mizí venku. Někdy se jí zdávalo o tom, kam asi tak odchází. Jednou z něj byl princ putující do ciziny políbit spící princeznu. Jindy rytíř se zvláštními schopnostmi, který jediný mohl z kamene vytáhnout zaklíněný kouzelný meč a tím pak zabil draka. To všechno se jí zdálo. Nebyla to skutečnost. Ve skutečnosti netušila nic.

Jakmile uslyšela, že ostatní děti už spí, opatrně se vykradla z domu. Stalo se to v zimě, a přestože se mezi stromy již snesl soumrak, ještě pořád bylo teplo. Bosá přešla přes dvůr, držela se ve stínech, dokud se nedostala do skrytu lesíka. Když se ujistila, že ji nikdo neviděl, spěšně se vydala cestičkou mezi vzrostlými stromy k brance s nápisem Nepovolaným vstup zakázán. Rozhodla se, že začne hledat právě tady.

Slyšela, jak si bratr s jedním ze starších chlapců šeptají o místě, kde člověk může být sám sebou. O starém polorozpadlém domku, o chatce, skryté někde mimo jejich pozemek. Ale sama to místo nikdy neviděla. Každý den vstávali v šest hodin a v devět chodili spát. Vždycky načas, stejný program, nikdy jinak, jen dvakrát patnáct minut volna mezi vyučováním, domácími úkoly, jógou, praním a vším ostatním, co bylo třeba udělat. Dívka se usmála cvrkání cvrčků, a když odbočila ze stezky, ucítila na chodidlech měkkou trávu. Opatrně se pohybovala podél plotu směrem k místu, kde se domnívala, že by se chatka mohla zhruba nacházet. Z nějakého důvodu se nebála. Vlastně cítila jakousi lehkost. Příšerný strach se dostavil až později, ale v tu chvíli byla šťastná. Jako volný motýl, sama jen se svými myšlenkami v překrásném lese, který nádherně voněl. Tvář se jí ještě více rozzářila a prsty přejela po rostlině, jež připomínala hvězdu. Bylo to skoro, jako by se propadla do jednoho z těch snů, které se jí zdávaly, když neúčinkovaly tablety na spaní, co jim dávali. Sklonila se pod větví a ani sebou netrhla, když v kroví před ní cosi zašustilo. Možná že se ze stromu odvážila slézt koala nebo se klokanovi podařilo přeskočit plot. Potichu se zasmála a přemýšlela, jaké by to bylo pohladit si koalu. Věděla, že koaly mají ostré drápy a ve skutečnosti se s nimi člověk vůbec mazlit nemůže, ale stejně se jí libila představa, jaké by to bylo dotknout se té měkké teplé srsti, cítit na krku vlhký čumáček... skoro zapomněla, kde je, až se najednou probrala a zarazila se. Stěna chatky se rýsovala jenom několik metrů od ní. Děvčátko sklonilo hlavu ke straně a zvědavě pozorovalo zašedlá prkna, která se před ním tak zničehonic vynořila. Tak to přece jen byla pravda. To, o čem si šeptali. V lese skutečně existuje místo, kde se lze skrýt. A být sám sebou. Opatrně se kradla k šedivé zdi, a jak se blížila ke dveřím, cítila pod kůží příjemné mravenčení.

Ještě netušila, že pohled, který tam na ni čeká, ji navždycky změní. Bude ji po všechny další roky pronásledovat každou noc, na tvrdé pohovce pod dekou, v letadle na druhý konec světa, poté co je policie plačící odveze, pod peřinou na měkké posteli v nové zemi plné zcela odlišných zvuků. Ve chvíli, kdy zvedala ruku, aby stiskla kliku a pomalu otevřela vrzající dveře, o tom nevěděla vůbec nic.

Uvnitř byla tma. Několik vteřin jí trvalo, než se pořádně rozkoukala, ale neměla pochyb. Nejdříve obrysy, potom viděla zřetelněji – seděl uvnitř.

Její bratr.

Neměl na sobě nic. Žádné oblečení. Ale celé jeho tělo pokrývalo... peří? Seděl schoulený v rohu, pokroucené, jakoby ptačí stvoření z úplně jiného světa, cosi svíral v ústech. Nějaké drobné zvíře. Myš? Její bratr oděný v peří držel mezi zuby mrtvou myš.

A tenhle obraz jí změnil život. Pohled na bratra, jak se na ni zvolna obrací a pozoruje ji s mírně překvapeným výrazem, jako by ji nemohl poznat. Světlo dopadající špinavým oknem na opeřené ruce, které se zvolna pohybují vzduchem. Ústa roztahující se do zářivého úsměvu, když myš odložil a spočinul na ní vyhaslým pohledem, zašustil peřím a řekl:

„Jsem sova.“

Část první

1

Botanik Tom Petterson vyndal z auta fotobrašnu, a než se vydal k lesu, na chvílku si jenom užíval výhledu na fjord, který se leskl jako zrcadlo. Byl začátek října a chladné sobotní slunce koupalo okolní krajinu v lázni překrásného světla. Měkké paprsky dopadaly na žluté a červené listy, které již brzy opadají a uvolní místo zimě.

Tom Petterson miloval svou práci. Zvláště když se dostal do přírody. Na dohodu pracoval na krajském úřadě kraje Oslo a Akershus na projektu, který mapoval výskyt včelníku skalního, ohroženého druhu rostliny vyskytující se v oblastech kolem osloského fjordu. Prostřednictvím svého blogu dostal tip na novou lokalitu výskytu a právě tam se dnes vydal. Chtěl zjistit počet a přesné stanoviště nově objevených exemplářů této velmi vzácné rostliny.

Včelník skalní je rostlina vysoká asi deset nebo patnáct centimetrů, má modré, tmavě modré nebo modrofialové květy, které na podzim usychají do hnědých klasů připomínajících klasy obilí. Nejenže je skalník ohrožený druh, navíc na něm žije extrémně vzácný blýskáček norský, drobný modrolesklý brouk, který se vyskytuje pouze na této rostlině. Zázraky přírody, pomyslel si Tom Petterson, odbočil ze stezky podle instrukcí, které mu zaslal jeden amatérský botanik, a na tváři se mu rozlil úsměv. Nikdy to nevyslovil nahlas, protože ho vychovali ve víře, že absolutně žádný bůh neexistuje, ale někdy, někdy ho to přece jenom napadlo. Stvoření. Všechny ty maličké a velké věci, které do sebe tak dokonale zapadaly. Ptáci táhnoucí hnízdit na jih překonávají obrovské vzdálenosti a pokaždé se vracejí na stejné místo. Listy,

které vždy ve stejný čas v roce mění barvy, a stromy se tak díky tomu mění v živoucí umělecká díla. Ne, nikdy to nevyslovil, ale často ho to napadalo.

Tom Petterson pracoval v Ústavu biologických věd v Oslu. Tam studoval a po studiích mu tam nabídli místo. Minulý podzim se dokonce šuškal, že by se mohl stát vedoucím ústavu, ale on pro to vůbec nic neudělal. Vedoucí ústavu? Ne, to by na něj bylo moc administrativní. Měl rád, co dělal teď. Práci venku. Proto se stal botanikem, ne proto, aby vysedával na schůzích.

Když mu tenkrát volali z krajského úřadu, přijal jejich nabídku s jistou hrdostí. Ochránce včelníku skalního, ano, takového úkolu se zhostí velmi rád. Sám pro sebe se usmál, když si vzpomněl na nález na ostrově Snarøya před několika lety. Velká kolonie rostlin za branou milionářské parcely. Ne všichni měli samozřejmě z toho nálezu stejnou radost jako on. Ti, na jejichž nově zakoupených pozemcích se rostliny nacházely, si tam už chtěli začít stavět svoje vily a bazény, ale včelník chrání Bernská úmluva, takže ho v žádném případě nesmí nikdo ničit. Odbočil vpravo mezi dva velké smrky a vydal se podél potoka k místu, kde se rostliny měly nacházet. Znovu se pousmál. Tom Petterson patřil k zapřísáhlým ekologům a potěšilo ho, že malá rostlina projednou vyhrála boj proti rypadlům.

Přeskočil potok a zaslechl, jak před ním v křoví cosi zašustilo. Zarazil se. Zvedl fotoaparát a připravil se. Že by jezevec? Že by skutečně spatřil jezevce? To světloplaché zvíře, které vůbec není tak rozšířené, jak se mnozí domnívají? Vydal se směrem, odkud zvuky přicházely, a za okamžik stanul na malé mýtině, ale ke svému zklamání už nezahlédl nic. Dobrá fotografie jezevce mu na blogu ještě chyběla a byla by z toho i pěkná historka, tři včelníky a jezevec, prostě dokonalý sobotní výlet.

Uprostřed mýtiny cosi leželo.

Promodralé nahé tělo.

Dívka.

Náctiletá?

Tom Petterson sebou trhl, až mu fotoaparát vyklouzl z ruky. Ani si nevšiml, že ho upustil před sebe do vřesu.

Na mýtině leží mrtvá dívka.

Peří?

Panebože.

V lese leží mrtvá mladá dívka.

Kolem ní peří.

S bílou lilí v ústech.

Tom Petterson se otočil a bez dechu se prodral hustou vegetací na cestičku, seběhl k autu a vytočil tísňovou linku 112.